

Arrest

**nr. 64 493 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2001 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.2. Op 19 juli 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Op 28 oktober 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. De Noorse autoriteiten werden op 8 februari 2011 om de terugname van verzoekende partij verzocht op grond van artikel 16.1.e van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening), na de vaststelling dat verzoeker in Noorwegen verbleven had en er een asielaanvraag had ingediend. Op 22 februari 2011 stemden de Noorse autoriteiten in met het verzoek tot terugname.

1.5. Op 28 december 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 21 maart 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd betekend dezelfde dag.

1.7. Op 31 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd betekend dezelfde dag.

1.8. Op 7 april 2011 stelde verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.6. bedoelde beslissing. Dit beroep werd op 8 april 2011 door de Raad verworpen bij arrest nr. 59 456.

1.9. Op 7 april 2011 stelde verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.7. bedoelde beslissing. Dit beroep werd op 8 april 2011 door de Raad verworpen bij arrest nr. 59 457.

1.10. Op 13 april 2011 is verzoeker onder escorte naar Noorwegen vertrokken.

1.11. Op 15 april 2011 diende verzoeker een annulatieberoep in tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing (RvV 69 775, arrest nr. 64 492 van 7 juli 2011).

1.12. De in punt 1.7. bedoelde beslissing vormt het voorwerp van onderhavig annulatieberoep. Zij is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten M.A.
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 28/10/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Hij verklaarde op 20/10/2010 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 09/06/1974.

Uit het Eurodacverslag van 28/10/2010 blijkt dat betrokkene in Zweden op 20/10/2003 en in Noorwegen op 23/12/2004 een asielaanvraag heeft ingediend.

Betrokkene verklaart dat hij eind april 2001 uit Rusland vertrokken is en per trein en bus naar België reisde. Betrokkene diende op 02/05/2001 een asielaanvraag in te België met de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door DVZ. Betrokkene ging hiertegen in

beroep bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maar hij werd niet erkend door het CGVS op 19/07/2005. Betrokkene diende op 28/10/2010 een tweede asielaanvraag in te België. Hij verklaart dat hij in november 2001 per bus naar Noorwegen reisde waar hij 7 jaar verbleef. Hij verklaart dat hij in september 2008 vanuit Noorwegen naar Tsjetsjenië reisde via Polen en Oekraïne. Betrokkene verklaart dat hij op 15/10/2010 per bus en per vrachtwagen naar België reisde waar hij arriveerde op 20/10/2010. Betrokkene reisde zonder documenten.

Op 10/02/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening aan de Noorse autoriteiten verstuurd. De Noorse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 22/02/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van Verordening 343/2003. Noorwegen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Noorse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Noorwegen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat hij in 2001 al eens in België is geweest. Betrokkene verklaart dat hij naar Noorwegen is vertrokken. Hij verklaart dat hij denkt dat hij in Noorwegen door Armeniërs van Georgië werd bedreigd. Indien betrokkene meent dat hij in Noorwegen door derden bedreigd wordt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Noorse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Noorse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Noorwegen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art.15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij psychische problemen heeft. Er dient opgemerkt dat betrokkene op 28/12/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 21/03/2011. De ambtenaar-geneesheer stelt hierin dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Noorwegen. Er wordt eveneens gesteld dat behandeling beschikbaar is in Noorwegen en dat alle bevolkingsgroepen in Noorwegen in het algemene gezondheidszorgsysteem behandeld worden. Betrokkene brengt via zijn advocaat twee verslagen aan van 06/01/2011 en 23/03/2011 en een verklaring van arbeidsongeschiktheid van 28/03/2011 aan maar zoals hierboven reeds vermeld werd zijn aanvraag artikel 9ter ongegrond verklaard. De bevoegde diensten oordeelden dat door betrokkene aangebracht medische gronden voor verblijf ongegrond zijn en een dat een overdracht aan Noorwegen geen inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Noorse autoriteiten. (2)''

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij preciseert dat verzoeker geen belang heeft bij het indienen van het thans ingestelde beroep. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 13 april 2011 werd teruggenomen door de Noorse lidstaat op basis van de Dublin II-verordening.

2.2. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat besloten ligt in de bestreden beslissing, uitgevoerd werd en aldus zijn volle uitwerking heeft gehad, heeft verzoeker geen actueel belang meer bij zijn beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep wordt derhalve onontvankelijk verklaard voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Verzoeker heeft echter nog wel degelijk belang bij zijn beroep voor zover het ingesteld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf. Indien deze beslissing vernietigd wordt, valt verzoekers asielaanvraag terug open. De Raad kan, gelet op het derde onderdeel van het middel dat hierna besproken wordt, niet poneren dat verzoeker hieraan geen belang zou ontleenen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het ingesteld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate deels gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 3.4. en 16.1. van de Dublin II-verordening, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens werpt verzoeker de schending op *“van het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoeker betoogt in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden als volgt:

“Artikel 3. 4. van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Publicatieblad Nr. L 050 van 25/02/2003 blz. 0001— 0010) bepaalt dat :

“4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan”.

Verzoeker kreeg nooit een gelijkaardige bijlage betekend hem zeggende dat er een verzoek tot terugname gedaan werd aan Noorwegen. Nog minder kwam verzoeker te weten dat Noorwegen wel degelijk het terugwijzingsland zou zijn of worden.

De schending van dit artikel is in verband te stellen met de schending van artikel 16 van de verordening dat bepaalt dat:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht (...)

3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven”.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker “verklaart dat hij in september 2008 vanuit Noorwegen naar Tsjetsjenie reisde via Polen en Oekraïne. Betrokkene verklaart dat op 15/10/2010 per bus en per vrachtwagen naar België reisde waar hij arriveerde op 20/10/2010. Betrokkene reisde zonder documenten”.

Vreemd genoeg, houdt de bestreden beslissing daar op geen enkel ogenblik rekening mee. Nochtans, dient ze een beslissing te nemen op basis van alle elementen van het dossier en dient ze allermindst de

reden te geven wanneer ze acht dat een element van het dossier niet als op een bepaalde manier geïnterpreteerd mag worden.

Verzoeker ziet bijgevolg niet in waarom er geen toepassing gemaakt werd van artikel 16.3 van de Dublin II verordening nu verweerder niet eens argumenteert dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoeker twee jaar terug naar Tsjetsjenie keerde.

De verklaringen van verzoeker kunnen niet ondersteund worden door Tsjetsjeense documenten aangezien hij in Tsjetsjenie totaal verborgen moest wonen en in geen geval contact kon hebben met een administratie, maar wel door de attesten van de psychiater.

De dokter Verrijcken volgt verzoeker reeds lange tijd op en beschrijft op welke wijze zijn patient in de bossen trachtte te overleven voor zijn terugkomst naar België.

Dit document (stuk 3) dient zeker als begin van bewijs aangeschouwd worden en was in het bezit van⁴ verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zonder het stuk onderzocht te hebben.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, dient een verklaring die niet betwist wordt door verwerende partij, als geloofwaardig geacht worden (arresten nr. 142.578 van 23 maart 2005, nr. 142.159 van 15 maart 2005, nr. 124.069 van 9 oktober 2003, nr. 106.542 van 14 mei 2002, nr. 64.940 van 4 maart 1997...).

Verweerder had des te meer zorgvuldig moeten handelen nu de terugname verzoek plaatsvond op grond van artikel 16.1 e.

"e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Dit betekent dat eenmaal verzoeker terug in Noorwegen aankomt, hij nog enkel gerepatrieerd kan worden.

Verwerende partij schendt bijgevolg artikelen 3.4 en 16.3 van de Verordening 343/2003 evenals de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zoals omschreven in het middel."

Verzoeker betoogt in wat als het tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden als volgt:

"Verwerende partij is van mening dat ze een afdoende motivering aflevert door te verwijzen naar de beslissing van 21 maart 2011 aangaande de aanvraag 9 ter die ingediend werd op 28 december 2010. Niettemin, kan er niet dienstig verwezen worden naar deze beslissing aangezien die nog niet definitief en tevens voor Uw Raad aangevochten werd.

Naast het feit dat verwerende partij verwijst naar een beslissing waartegen het beroep hangend is en dus niet definitief is, is de bewering volgens de welke medische verzorging beschikbaar is voor verzoeker in Noorwegen gesteund op een onderzoek van een medisch attest van 8 december 2010.

De negatieve beslissing aangaande de aanvraag 9 ter werd onder andere voor de volgende reden genomen: "Dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat betrokkene regelmatige specifieke opvolging/behandeling krijgt. Dat Dr. Verrycken in het medisch attest van 8/12/2010 attesteerde dat een specifieke rapport zou volgen, doch dat ondertussen 3 maanden verstreken zijn, waarbij we tot op heden geen aanvullend specifiek verslag van de betrokkene ontvingen".

Niettemin, heeft verzoeker wel aanvullende documenten laten opsturen naar verwerende partij, zijnde de verslagen van 6 januari 2011 en 23 januari 2011. Deze verslagen worden vermeld in de bestreden beslissing maar werden niet werkelijk onderzocht, en des te minder door de bevoegde arts.

Deze documenten zijn een actualisatie van de nodige verzorgingen die verzoeker moest ondergaan.

Bovendien, verwijst verzoeker naar een arrest van Uw Raad waarbij de bestreden beslissingen geschorst (RvV 39.975, 9 maart 2010) en vernietigd (RvV 42.286, 26 april 2010) werd omdat Dienst vreemdelingenzaken had nagelaten de 9ter te bestuderen bij de aflevering van de bijlage 26quater.

In casu werden de laatste medische elementen, nochtans aan verwerende partij overgemaakt, niet onderzocht door verwerende partij.

Bijgevolg, werd de motiveringsplicht zoals omschreven in het middel geschonden."

Verzoeker betoogt in wat als het derde onderdeel van het middel kan beschouwd worden als volgt:

"Verzoeker is van mening dat een uitzetting naar Noorwegen een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Het is onmogelijk om het bewijs te brengen van een toekomstige situatie.

Het EHRM is hiervan bewust en spreekt van een "violation potentielle" in de zaak Jabaric/ Turkije van 11 juli 2000.

Om deze mogelijke schending aan te tonen, herhaalt verzoeker wat hij reeds ter gelegenheid van zijn Dublin interview verklaarde.

Enerzijds, werden zijn medische stukken niet volledig onderzocht zoals in de vorige grief uitgezet werd.

Zodanig dat toepassing gemaakt moet worden van de rechtspraak van Uw Raad: RvV 39.975, 9 maart 2010, RvV 42.286, 26 april 2010.

Anderzijds, verklaarde verzoeker dat hij zich in Noorwegen bedreigd voelde. Verzoeker wenst internetartikels neer te leggen waarbij aangetoond wordt dat de Noorse regering bezig is een groot deel uitgeprocedeerde asielzoekers terug te sturen naar Rusland (stuk 4).

Inderdaad, als men de bestreden beslissing uitvoert, wordt er impliciet geaccepteerd dat verzoeker niet terug naar Tsjetsjenie keerde en dus niet over een nieuw element beschikt om een tweede asielaanvraag in te dienen. Verzoeker zou dus terug naar Tsjetsjenie gevoerd worden in schending van de non refoulement principe.

Niettemin, legde verzoeker begin van bewijzen neer aantonend dat hij meer dan drie maanden terug naar Tsjetsjenie keerde. Hij vreest er nog steeds voor zijn leven."

3.2. Verwerende partij repliceert op ondergeschikte wijze als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker verwijst naar artikel 3.4 van de Verordening 343/2003 en meent te moeten stellen als zou hij niet in kennis zijn gesteld van de toepassing van de verordening in ene taal die hij redelijkerwijs begrijpt. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker nochtans kennis kreeg van de beslissing van 31 maart 2011 en dat hij impliciet aangeeft de inhoud ervan te kennen, al was het door het raadplegen van een advocaat. De bestreden beslissing bevat zowel de datum van het terugnameakkoord als de terugname modaliteiten. Uit geen enkele bepaling blijkt als zou verzoeker moeten worden op de hoogte gebracht van iedere tussenkomst van het bestuur met het oog op afhandeling van zijn dossier. Het inzagerecht waarborgt meer dan naar genoegen de eventuele rechten die verzoeker zou laten gelden. Het terugnameakkoord werd gegeven op basis van artikel 16.1.e van de EU Verordening 343/2003 voormeld: "een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Volledig ten onrechte meent verzoeker als zou de ingeroepen medische problematiek niet pertinent zijn beoordeeld in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij indiende bij toepassing van artikel 9ter. In strijd met de verklaring van de Noorse autoriteiten dat de asielaanvraag wordt onderzocht, gaat hij uit van de hypothese als zou dat niet zo zijn. Hij ontwikkelt argumenten als zou hij worden gerepatriëerd naar het land van herkomst, terwijl hij in werkelijkheid wordt teruggenomen door een Lidstaat. De verwijzing naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is ten deze ongegrond: verzoeker brengt zelfs geen begin van bewijs als zou de medische zorg in Noorwegen ontbreken.

Volledig ten onrechte stelt verzoeker als zou hij hebben aangetoond meer dan drie maanden te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, door ter gelegenheid van de consultatie bij de geneesheer gewag te maken van verblijf in de bossen.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Artikel 3.4. van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Voor wat betreft het op de hoogte brengen van verzoeker van het richten van een terugnameverzoek aan Noorwegen blijkt niet uit het hierboven geciteerde artikel van de Dublin II-verordening dat dit dient te gebeuren in een afzonderlijke voorafgaande schriftelijke mededeling en dat dit niet kan opgenomen worden in de uiteindelijke beslissing, namelijk in de bijlage 26 quater die de bestreden beslissing vormt.

De eventuele miskenning van het vormvoorschrift, neergelegd in artikel 3.4 van de Dublin II-verordening leidt bovendien niet automatisch tot de nietigverklaring van de beslissing. Zulks is enkel het geval wanneer de verzoekende partij aantoont dat die miskenning haar benadeeld heeft (cfr. RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg een invloed hebben gehad op de inhoud van de uiteindelijke beslissing (cfr. RvS 23 april 2009, nr. 192.577). De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat het feit dat ze niet op voorhand, voor het treffen van de bestreden beslissing, op de hoogte gebracht werd van een terugnameverzoek, gericht aan Noorwegen aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin II-verordening. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat zij wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Dublin II-verordening in haar individuele geval zodat zij elk belang ontbeert bij haar kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verder kan te dezen nog gewezen worden op de artikelen 2 en 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die als volgt luiden:

“Art. 2. Aan de asielzoeker wordt een algemene informatiebrochure ter beschikking gesteld op het moment waarop hij zich vluchteling verklaart of zijn aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling indient overeenkomstig artikel 50, 50bis of 51 van de wet of op het ogenblik waarop hij zich bij de bevoegde dienst aanbiedt in het geval voorzien in artikel 51/7 van de wet.

Art. 3. Deze in artikel 2 bedoelde algemene informatiebrochure bevat minstens inlichtingen over de volgende onderwerpen :

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Overeenkomst van Dublin van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de lid-Staten van de Europese Gemeenschap wordt ingediend, goedgekeurd bij wet van 11 mei 1995 en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien; (...).”

Er zijn geen elementen beschikbaar in het administratief dossier waaruit zou blijken dat deze informatiebrochure, waarin op algemene wijze uitleg wordt verschaft over de toepassing van de Dublin II-verordening, niet aan verzoeker gegeven zou zijn of niet zou opgesteld zijn in een taal die verzoeker beheerst.

3.5. Artikel 16.3 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkel document heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn verklaringen dat hij in september 2008 Noorwegen zou verlaten hebben om de terugreis aan te vatten naar Tsjetsjenië via Polen en Oekraïne. Het vaststellen van de verantwoordelijkheid van een Dublinlidstaat voor de behandeling van een asielaanvraag of de vrijstelling van een Dublinlidstaat van een dergelijke verantwoordelijkheid kan bezwaarlijk louter steunen op de verklaringen van een asielzoeker. Er anders over oordelen zou betekenen dat een asielzoeker zelf bepaalt welk land

verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, wat niet de bedoeling is van de Dublin II-verordening waarvan één van de doelstellingen bestaat in het tegengaan van asielshopping. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat loutere verklaringen in deze volstaan, maar het uitgangspunt is gelet op het gestelde in punt 1.4 dat Noorwegen verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag tenzij verzoeker of de Noorse autoriteiten kunnen aantonen dat verzoeker het grondgebied van de Dublinlidstaten verlaten heeft. Aangezien blijkens het administratief dossier noch verzoeker noch de Noorse autoriteiten in dat verband bewijselementen hebben aangebracht, dient de verwerende partij hieromtrent niet te motiveren in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij niet in staat is Tsjetsjeense documenten aan te brengen aangezien hij *“in geen geval contact kon hebben met een administratie”* dient de Raad er op te wijzen dat dit een aposteriori verklaring is voor het niet overmaken van enig document waarmee geen rekening kan gehouden worden. Bovendien houdt een verblijf in het land van oorsprong niet in dat men enkel contact kan hebben met een administratie. Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker, die beweert na zijn vertrek uit Noorwegen gedurende een periode van een tweetal jaar in Tsjetsjenië verbleven te hebben, geen enkel document kan aanbrengen dat wijst op een verblijf aldaar.

Waar verzoeker verwijst naar het attest van dr. V. dient de Raad op te merken dat dr. V. in het betrokken attest van 6 januari 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier niet meer doet dan de verklaringen van verzoeker dat hij gedurende twee jaar *“vaak in de bossen”* sliep in Tsjetsjenië te noteren. De weergave van deze verklaringen van verzoeker in het voormelde attest maakt niet dat het een bewijs vormt van deze verklaringen, laat staan een begin van bewijs. Een arts kan enkel een medisch probleem vaststellen doch niet verklaringen van een asielzoeker aangaande een verblijf in het buitenland authenticeren.

De door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad van State handelen over bouw- en exploitatievergunningen en verzoeker toont niet aan dat zijn geval kan vergeleken worden met het geval van de personen die aanleiding gegeven hebben tot de door hem geciteerde arresten van de Raad van State.

3.7. Artikel 16.1e) van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Waar verzoeker aan de libellering van artikel 16. 1 e) ontleent dat hij bij aankomst in Noorwegen *“nog enkel gerepatrieerd kan worden”* dient de Raad op te merken dat dit feitelijke grondslag mist, aangezien dit niet in de betrokken verdragsbepaling kan gelezen worden.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.8. Waar verzoeker betoogt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar de in punt 1.6 bedoelde beslissing aangezien ze nog niet definitief is, gaat verzoeker eraan voorbij dat een beslissing van het bestuur vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*) en het bestuur er derhalve wel degelijk mag naar verwijzen in de bestreden beslissing.

3.9. Verzoeker kan in onderhavig beroep niet dienstig kritiek uiten betreffende de in punt 1.6 bedoelde beslissing die het voorwerp uitmaakt van een afzonderlijk annulatieberoep. De bestreden beslissing is een beslissing die getroffen werd naar aanleiding van verzoekers asielaanvraag en doet in se niet meer dan een nuttige verwijzing te maken naar de in punt 1.6 bedoelde beslissing die getroffen werd naar aanleiding van zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad die handelen over het treffen van een bijlage 26quater zonder dat de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de vreemdeling beantwoord werd aangezien dit in casu niet het geval is. Ten overvloede, waar verzoeker betoogt dat

zijn aanvullende documenten van 6 januari 2011 en 23 januari 2011 niet onderzocht zijn door de verwerende partij dient de Raad aan de hand van deze stukken die zich bevinden in het administratief dossier vast te stellen dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat hiermee geen rekening gehouden werd of gemotiveerd werd in de bestreden beslissing aangezien hieruit geen nieuwe gegevens blijken die niet reeds beoordeeld werden in de in punt 1.6. bedoelde beslissing en tot een andersluidende conclusie hadden kunnen leiden zoals gesteld in deze beslissing dan dat de behandeling en opvolging van verzoekers aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Noorwegen, minstens toont verzoeker dit met zijn betoog niet aan.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.10. Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn grief inzake een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Noorwegen betoogt dat zijn medische stukken niet volledig werden onderzocht, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.9. Waar verzoeker herhaalt dat hij zich in Noorwegen bedreigd voelde, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee geen afbreuk kan doen aan de motivering in de bestreden beslissing: *“Hij verklaart dat hij denkt dat hij in Noorwegen door Armeniërs van Georgië werd bedreigd. Indien betrokkene meent dat hij in Noorwegen door derden bedreigd wordt, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Noorse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Noorse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden.”*

3.11. Voor wat betreft de internetartikels die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (stuk 4) dient de Raad algemeen op te merken dat de bron of auteur van deze artikels geenszins duidelijk is, minstens laat verzoeker na enige verduidelijking te scheppen of zij afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen. Het eerste internetartikel doet niet meer dan de Noorse immigratiepolitiek te vergelijken met deze in andere landen en maakt geen gewag van een slechte behandeling van Russische onderdanen van Tsjetsjeense origine in Noorwegen. De andere internetartikels maken gewag van verklaringen van Russische onderdanen van Tsjetsjeense origine aan een *“Caucasion Knot correspondent”* inzake hun wedervaren in Noorwegen en bij hun terugkeer in Rusland maar zijn niet objectief verifieerbaar. Alleszins toont geen enkel internetartikel aan dat de Noorse autoriteiten de normen die neergelegd zijn in de in de bestreden beslissing geciteerde Europese instrumenten inzake de behandeling van een asielaanvraag, niet zouden respecteren ten opzichte van Russische onderdanen van Tsjetsjeense origine in het algemeen en ten opzichte van verzoeker in het bijzonder.

Waar verzoeker nog betoogt *“Inderdaad, als men de bestreden beslissing uitvoert, wordt er impliciet geaccepteerd dat verzoeker niet terug naar Tsjetsjenie keerde en dus niet over een nieuw element beschikt om een tweede asielaanvraag in te dienen. Verzoeker zou dus terug naar Tsjetsjenie gevoerd worden in schending van de non refoulement principe.”* dient de Raad op te merken dat dergelijke hypothetische veronderstelling inzake een toekomstige beslissing van de Noorse autoriteiten, gebaseerd op een impliciete aanvaarding van het feit dat hij niet naar Tsjetsjenie is teruggekeerd in 2008, niet dienstig is en geen schending aantoont van artikel 3 EVRM.

Waar verzoeker nog betoogt *“Niettemin, legde verzoeker begin van bewijzen neer aantonend dat hij meer dan drie maanden terug naar Tsjetsjenie keerde. Hij vreest er nog steeds voor zijn leven”*, wijst de Raad op het gestelde in punt 3.6.

Een schending van artikel 3 EVRM door een *“uitzetting naar Noorwegen”* wordt dan ook niet aangetoond. Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA